

ТЕОДОР ТОМАС ДВАМАТА ОТ ЛУНАТА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Корабът се появи ниско зад хоризонта — отначало като точка. Телевизионните камери веднага го уловиха. Изглеждаше, като че ли не лети, а неподвижно виси във въздуха, увеличавайки само размерите си. Щом започна да се спуска, излетяха вертолети, за да го посрещнат. Когато корабът кацна, те бяха още на десет мили разстояние. Едва след като главният вертолет се приближи на миля от кораба, телевизионните камери го уловиха. Зрителите гледаха екраните, притаили дъх.

Изведнъж вратата се разтвори. В полегатите лъчи на залязващото слънце се появиха две фигури. Спряха се на прага, като гледаха навън с неподвижен поглед — сякаш безкрайно дълго. След това се спогледаха и скочиха на земята.

Телевизионните камери се приближиха към тях и в екраните, в едър план светнаха лицата на двамата мъже, стоящи един до друг. Даже от пръв поглед лицата им изглеждаха необикновени. А когато телевизионните камери се задържаха на тях, стана ясно, че необикновеното идва от очите: изражението на очите беше спокойно, непреклонно, проникателно, изпитателно и все пак пълно със съчувствие. Това беше някакъв отсъстващ поглед, поразяващ, пълен с могъща сила, макар и да принадлежеше просто на човек. И дори когато очите им бяха затворени, те изглеждаха особени. Мрежа от съвсем ситни бръчици се събираше в угълчетата на очите. От тези бръчици около очите двамата изглеждаха по-възрастни за годините си, по-възрастни и някак странно повехнали.

Възслаб млад човек с очила, седнал на сгъваем стол, наблюдаваше в екрана на стенния телевизор лицата на двамата.

— Доктор Скот — каза той, — двамата имат същия онзи поглед.

Скот мълчаливо кимна.

— Мислите ли, докторе, че този път ще успеете да изясните нещо? — запита младият Уеб.

— Не знам, доктор Уеб — отговори Скот. — Изследвахме шестнадесет такива момчета и досега още нищо не сме успели да изясним.

— Изглежда, отсъстващият поглед има връзка с това, което те изживяват там. Имам намерение да подложа тези субекти на

всестранно изследване.

Скот почервения от гняв. С бързи крачки той се приближи до Уеб и като докосна с лулата си ревера на сакото му, процеди през зъби:

— Чуйте, млади човече. Тези „субекти“, както вие ги нарекохте, прекарват на Луната двадесет и осем страшни дни. Животът им се намира постоянно в опасност. Те страдат от такава самота, каквато човек още не познава. Всяка двойка преживява най-малко по една катастрофа при своето пребиваване на Луната. След това идва смяната и те се връщат на Земята. Да, вярно е, всички имат нещо общо — духовно те се усъвършенствуват, стават по-добри от много хора тук, на Земята. Но това са вече хора от друг свят.

Скот замълча. Беше чул бученето на приближаващите се мотори. Вече по-спокойно той добави:

— По-добре пригответе се за опитите, доктор Уеб.

Бученето премина в рев, когато вертолетите кацнаха пред зданието. След минута в хола се зачуха стъпки и вратата се отвори.

Двамата от Луната влязоха в стаята. Единият от тях, високият, погледна втренчено Уеб и Уеб почувствува като че ли го опари полъхът на зноен вятър. Спокойните очи проникваха в самата душа на Уеб.

Скот прекоси стаята и се ръкува с втория, който беше по-нисък на ръст.

— Здравейте. Много се радваме, че се върнахте цели и невредими. Всичко наред ли беше, когато напуснахте Луната?

— Благодаря ви, докторе. Да, всичко беше в ред. Нашата смяна, Фоулер и Макинтош прекрасно ще се справят.

Изминаха вече шест дни от прилуняването, но Дон Фоулер и Ел Макинтош все още усещаха тръпки само при спомена за първите минути след кацането на Луната.

Фоулер излезе пръв несръчно от въздушната камера. Озърна се, за да се убеди, че Макинтош го следва, след това избиколи кораба, търсейки тези, които трябваше да сменят.

Корабът беше кацнал близо до дълбока пукнатина. Набразденият лъскав черен базалт около пукнатината бе хлъзгав от парите, които излизаха от кораба. Кракът на Фоулер попадна във вдлъбнатината до самия ръб на пропастта, той изгуби равновесие и с мъка се задържа да

не падне. И все пак, когато се препъна в каменния ръб, залитна. Макинтош понечи да го задържи, но Фоулер, разперил ръце, се изви с цялото си тяло и изведнъж изчезна в пукнатината. Макинтош се спусна след него, краката му се хлъзнаха по гладкия базалт и той също падна в пукнатината. На тридесет фута дълбочина пукнатината се стесняваше, затова те не паднаха много надълбоко. Фоулер висеше надолу с главата на четири фута от Макинтош. Не се удариха, но когато направиха няколко опита да се измъкнат, разбраха как здраво са се заклезили с космическите си костюми между гладките стени и силно се изплашиха. Пилотът на космическия кораб, затворен херметически в кабината си, не можеше да им помогне. Онези двамата, които идваха да сменят, се намираха може би на много мили разстояние. И те висяха така, очаквайки бог знае що.

Пръв заговори Фоулер:

— Чуй, Мак, успя ли поне да видиш как изглежда тя, Луната, преди да хлътнеш тук?

— Не. Надявах се, че може би ти си видял нещо. А сега дори няма за какво да поприказваме.

Мълчание, след това отново заговори Фоулер.

— Ти виждаш ли нещо?

— Само дъното на тази яма — и едно мога да ти съобщя, там всичко е от черно по-черно.

— И аз от тук също нищо не виждам. Пред мен е само приятният изглед на отсрещната стена.

— Можеш ли да се добереш до мен?

— Не, дори не те виждам. А ти можеш ли...

— Какво правите там, младежи? — нов глас се включи в беседата. Нито Фоулер, нито Макинтош не намериха какво да отговорят.

— Стойте си на мястото — продължаваше гласът и нещо като насмешка се долавяше в него. — Сега ще слезем и ще ви отървем.

Фоулер и Макинтош чуха през костюмите си драскане по скалата. Два чифта ръце ги освобождаваха от каменните обятия на стените. Пръв измъкнаха Макинтош и той с интерес наблюдаваше как двама души, облечени в космически костюми, изтегляха с ловки движения Фоулер.

Двамата, които те трябваше да сменят, избиколиха кораба и посочиха на запад, към Морето на дъждовете.

— Зад онова възвишение, на половин миля оттук, ще намерите купола. На около осем мили на юг лежи последната транспортна ракета — тя падна там преди два дни. Местността е мъчно проходима, така че по-добре изчакайте няколко дни, докато свикнете с притегателната сила, а после вече започнете изследванията. В купола сме приготвили за вас топъл чай. Хайде, бъдете предпазливи!

Четиримата тържествено си стиснаха ръце. Дрънченето от металическите длани на космическите костюми, скърцането от подвижните стави на пръстите, китката и лактите превърнаха простото ръкуване в шумна церемония.

Фоулер и Макинтош предпазливо и несръчно започнаха да се придвижват на запад. След като изминаха няколко мили, те се обърнаха назад да погледнат още веднъж кораба и сега за първи път видяха лунния пейзаж.

Само по-тъмни или по-светли сиви петна, никакви цветове, черно небе, бели точки вместо звезди и в целия лунен пейзаж нищо друго освен блестящи сиви тонове и полутонове между белите звезди и черното небе. И нито едно живо същество, никакви условия за съществуването на човека. Тук беззащитния човек го очакваше само смърт, мигновена смърт.

С широко отворени очи, силно биещи сърца и капчици пот по челата Фоулер и Макинтош напрегнато се вглеждаха през тъмните филтри в обкръжаващата ги природа. Всеки от тях можеше да чуе в наушниците си тежкото дишане на другия и само съзнанието, че и двамата чувствуват едно и също нещо, ги поуспокояваше. Без да мислят какво правят, те се бяха приближили един към друг и космическите им костюми се допряха. Слабият удар от допирането се отбеляза в съзнанието им и те за миг се притиснаха един към друг, мъчейки се да приведат в ред мислите си.

Макинтош пое дълбоко въздух и силно разтърси глава. Нататък тръгнаха поотделно, като се вглеждаха в околния пейзаж.

Най-после Макинтош каза:

— Да отидем да видим къде е чайт, който ни обещаха.

— Да вървим — съгласи се Фоулер. — Не се отказвам от чая. А ето го и купола!

Куполът им се стори поразително познат. Той представляваше точно копие на дома с разрежена атмосфера, в който те живяха и работиха в течение на много месеци при обучението си на Земята.

Фоулер и Макинтош свиха антените, които стърчаха от раниците им, и заедно се вмъкнаха в камерата. След като изчакаха помпата да изпълни с въздух купола, те влязоха вътре и, спрели се на прага, огледаха всичко наоколо.

Очите им механически се местеха от прибор на прибор. Трябваше най-старателно да огледат помещението и да се уверят, че в купола всичко е в ред. След това свалиха шлемовете си и се заеха с по-основно обследване. Налягането беше доста високо — осем фунта. Фоулер протегна ръка към лоста, за да намали налягането, но внезапно се сети, че преди отлитането им от Земята беше решено да поддържат малко по-високо налягане, отколкото се практикуваше досега. Така по-добре се спеше.

След като обследваха купола, те се спуснаха с един и същ порив към радиоапарата: жадуваха да чуят успокоителните звуци на още един човешки глас. Макинтош настрои апарата и произнесе в микрофона: „Луната вика Земята, Фоулер и Макинтош правят проверка. Всичко е в ред. Минавам на приемане.“

След четири секунди чува това, което така нетърпеливо очакваха: „Полярната станция номер едно вика Луната. Радваме се, че ви чуваме. Как сте там, момчета? Минавам на приемане.“

Макинтош отговори, че досега всичко е минало благополучно, че куполът е в изправност и двамата са в отлична форма. След три секунди от Полярната станция им предадоха, че отсега нататък ще поддържат редовна връзка. Часът бе 06.41. Щяха да се свържат отново в 09.00.

Двамата свалиха космическите си костюми, седнаха на ниската пейка и започнаха да си наливат чай от термоса.

Макинтош беше набит, със светлосини очи и червеникава късо подстригана коса. Телосложението му напомняше правоъгълен гранитен блок: широки гърди, широк гръб, широко разкрасени крака. Движенията му бяха бавни и спокойни.

Фоулер беше малко по-висок от своя другар, черноок, чернокос, мургав. Той беше възслаб, ходеше леко прегърбен.

— Доста мрачно място, нали? — произнесе Фоулер.

Макинтош кимна.

Пиеха чай на малки глътки, взираха се в лунния пейзаж и мислеха за дните, които им предстояха да прекарат тук. След като свършиха с чая, Фоулер каза:

— Хайде, време е за работа. Готов ли си?

— Да.

Те отново навлякоха космическите си костюми и минаха през въздушната камера един след друг. После обследваха външната страна на купола и всеки детайл на механизмите. Фоулер се качи на седалката на шейната и включи мотора. Голямата шейна на огромни колела от порьозна гума заедно с купола, параболическото огледало, антените и другите съоръжения бавно потегли напред. Макинтош вървеше отстрани. Когато шейната измина петстотин ярда, Фоулер я спря и заедно с Макинтош пристъпиха към проучванията, започнати преди много месеци от предшествениците им.

Вземаха проби, записваха силата на лъченията, изследваха местността, ядяха и спяха и отново вземаха проби. Бяха установили строг режим, защото само така можеше да се съкрати времето, само така можеше да се запази разсъдъкът.

Минаваха дни. Двамата постепенно започнаха да свикват с малката сила на притегляне и скоро разтовариха транспортната ракета. Движеха се из местността крайно предпазливо, тъй като от опит знаеха, че най-малкият пропуск може да им струва живота. Угнетяващите сиви тонове, мрачната голота на сивия пейзаж, безкрайната самота в тази дива сива пустиня — всичко това започна постепенно да им се струва като зловеща съдба, дебнеща всяка тяхна непредпазлива крачка. И колкото повече дни минаваха, толкова по-тежко им ставаше. Затова в старанието си да бъдат винаги заети, те стигаха до такова физическо изтощение, че потъваха в неспокоен сън и събудили се, се залавяха отново за работа. Душевното напрежение и у двамата все се засилваше, тъй като тепърва ги очакваше най-лошото. Дългият лунен ден бързо гаснеше, приближаваше нощта, непрогледната нощ — дълга четиринадесет земни денонощия.

— Ето я, настъпва! — възкликна веднъж Макинтош. Това беше на дванадесетия земен ден. Той показа с ръка на запад. Фоулер се

изкачи на близкото хълмче и погледна натам. Долната част на Слънцето изглеждаше затисната от грамадата далечни планински вериги и под нея се простираше широката ивица на сянката. Сянката се разпространяваше на север и на юг, докъдето стигаше погледът.

— Да — тихо произнесе Фоулер, — сега вече не ще я чакаме дълго. По-добре да се върнем. Те скочиха от хълмчето и бързо се отправиха към купола, като забравиха даже пробите си. Постепенно ускоряваха крачките си и накрая се понесоха с плавни скокове, както тичат хора само на Луната.

В купола влязоха едновременно. Вътре свалиха шлемовете си и Макинтош се спусна към радиоапаратурата.

— Чакай, Мак — каза Фоулер, като сложи ръка на рамото му. — Има още половин час до предаването.

Макинтош изтри с кърпа влажното си чело.

— Прав си — проговори той, — ако ги повикаме по-рано, ще предизвикаме тревога. Хайде да пием чай.

Свалиха костюмите си и приготвиха чай. Пиеха парещата течност, без да бързат, това ги успокояваше.

— Знаеш ли — заговори Фоулер, — точно сега много се радвам, че имаме достатъчен запас вода. Пречистената течност би получила вече неприятен вкус.

Макинтош кимна.

— Забелязах това преди два дни. Струва ми се, не бих понесъл, ако водата не беше прясна.

И двамата замълчаха, спомняйки си историята с Тилтон и Бек.

Тилтон и Бек бяха втората двойка на Луната. По онова време на Луната се изпращаше малко вода, тя стигаше само за попълване на запасите. Йонообменната смола пречистваше в малките казани използваната вече вода и се получаваше чиста, прозрачна течност. Тилтон и Бек бяха пили такава вода в продължение на много седмици на Земята и я намираха така годна за пиене, както и изворната.

После те се отправиха на Луната. Две земни денонощия след като настъпи лунната нощ, на Бек се стори, че водата има лош вкус. Тилтон почувствува същото. Те знаеха, че водата е сладка и чиста, знаеха, че неприятният вкус е плод на тяхното въображение, но нищо не можеха да сторят. Стигнаха дотам, че им се повдигаше, водата предизвикваше у тях страшно отвращение и те не можеха да я пият.

Тогава помолиха по радиото за помощ и започнаха да пият от водата, предназначена за запас. Но по онова време още нямаше достатъчно опит при изпращането на аварийните ракети. Зовът за помощ на двамата от Луната ставаше все по-слаб. Първата ракета, изпратена към Луната, можеше още да ги спаси, но тя претърпя авария само на петстотин мили от купола. С втората ракета пристигна смяната, но когато космонавтите се вмъкнаха в купола, намериха Тилтон и Бек мъртви, с хлътнали страни, изсъхнала кожа, напукани устни — умрели от жажда. И непосредствено до изсъхналите тела стояха двадесет и пет галона прозрачно чиста, почти химически чиста вода, без вкус, без миризма, искряща и шумяща от разтворения кислород.

В определеното време Фулер и Макинтош настроиха радиоапарата. Съобщиха на Земята, че на Луната е настъпила нощ. Беше въведено ново разписание. Радиовръзките вече щяха да бъдат почести и те веднага се заеха с изпълнението на новите си задачи. Вече никакви походи далеч от купола, никакви проучвания. Свалиха калъфа на телескопа и поставиха спектромера. Част от чертожната маса превърнаха в малка, но удивително пълна лаборатория за аналитична химия.

Фулер вдигна очи от телескопа и възкликна:

— Погледни, Ел! — той посочи с ръка озарената с мека светлина Земя, плуваща в сред изпъстреното със звезди море от тъмнина.

Те видяха западното полукълбо, осеяно с бели облаци, и ослепително блестящото бяло петно в южната част на Тихия океан, на ширината на перуанското крайбрежие, където в океана се отразяваше светлината от Слънцето.

— Красиво, нали? — произнесе Макинтош. — Аз просто виждам Флорида, милото Орландо. Навярно сега чудно ухаят цветовете на лимоните. Знаеш ли, нощем всичко това е дори по-прекрасно, отколкото денем.

Фулер кимна.

— А аз ето за какво си мислех — просто взехме и развалихме добрата стара традиция.

— Какво имаш предвид?

— Та представи си: момък с девойка се разхождат там долу на лунна светлина, въздишат, изпълнени с любовта си, и гледат към Луната. А сега, когато вдигнат очи към нея, знаят, че там горе сноват двама, някакви си лигльовци. И ето, цялата поезия изчезва.

— И още как! — Макинтош се изсмя късо.

Фоулер огледа лунния пейзаж и каза:

— Да, наистина, през нощта всичко изглежда съвсем иначе.

Те гледаха ужасяващо мрачната картина. Както винаги различаваха само отенъците на сивия цвят, но сега тоновете бяха тъмни и зловещи. Рязката светлина на звездите и мекото сияние на Земята не хвърляха сянка, но разпространяваха над веригата планини и призрачно сияние, и мъгла. Трудно беше да се разбере къде свършва видимото и започва въображаемото.

Изминаха няколко земни дни.

Фоулер и Макинтош бяха заети със своите астрономически наблюдения и правеха контролни анализи на някои минерали, които бяха събирали през дългия лунен ден. Предприемаха малки обиколки недалеч от купола, но проби не вземаха. И обикновено, когато се намираха навън и бродеха по лунния прах, поотделно, всеки по своята пътека, единият от тях повикваше другия: „Как е?“, а другият отвръщаше: „Всичко е наред. А при теб?“ Непрестанно и властно те изпитваха потребност да чуват човешки глас.

Но веднъж ги обхвана истинска паника. Това се случи по време на една от обиколките им. Намираха се на различни посоки от купола, разделяше ги разстояние приблизително от сто ярда. Макинтош не забеляза в краката си предателската недълбока пукнатина, запълнена почти догоре със светлия като брашно лунен прах. Той политна и падна по гръб. Кракът му се сви в коляното, но подвижната става на комбинезона не се сгъна. Ударът от падането не беше силен, но гръмко отекна вътре в комбинезона. „Проклятие!“ — промърмори Макинтош. Седна и се опита да освободи крака си. Изведнъж чу в наушниците си гласа на Фоулер:

— Мак, при теб всичко в ред ли е?

— Да — отговори Макинтош. — Паднах, но не се ударих. Нищо ми няма.

— Мак! — гласът на Фоулер прозвуча рязко. — Жив ли си?

— Ама, разбира се. Нищо особено не се е случило. Само...

— За бога, Мак, отговори ми! — това беше почти вопъл, в него звучеше ужас.

Страхът е заразителен. Макинтош измъкна крака си от пукнатината, скочи и се затича към купола, викайки:

— Ел, какво се е случило? Какво има, аз идвам! — и докато тичаше, Макинтош слушаше как Фоулер непрекъснато вика и го моли да отговори.

Когато избиколи купола, Макинтош едва не се сблъска с Фоулер, който тичаше от срещуположната посока. Дватамата се подхлъзнаха и мъчейки се да се задържат на крака, вдигнаха около себе си облак прах. Щом се изправиха, те се спуснаха един към друг, като допряха шлемовете си.

— Какво те сполетя, Уолт? — възкликна Макинтош.

— С теб какво се случи? — раздаде се резкият, задъхващ се глас на Фоулер.

— Просто се плъснах — и нищо повече. Та аз ти виках в микрофона, че не съм се ударил. Нима не чуваше?

— Не! — Фоулер се стараеше да се овладее. — Аз все ти виках и не получавах отговор. Сигурно радиоапаратите са се повредили.

— По всяка вероятност. Твоят приемник или моят предавател. Да вървим в купола, ще ги проверим.

Съвсем мъничко зрънце силициев анхидрид беше попаднало в кондензатора на предавателя на Макинтош и извадило от строя усилвателя. Повредата беше бързо отстранена. Но преживяното сътресение не можеше лесно да се забрави. И след този случай, когато се намираха навън, двамата никога не се изпущаха от очи.

Времето течеше. Все по-силно ги подтискаше безкрайната самота, породена от унилия лунен пейзаж. Околната природа прие образа на живо същество, застрашаващо, причакващо, дебнещо. Даже радиовръзката със Земята не им доставяше предишната радост — гласовете бяха все пак само гласове, те сякаш не принадлежаха на хора. Дватамата съзнаваха, че ако умре единият от тях, другият не ще преживее. Никой, останал съвсем сам, не би могъл да преживее тук и един земен ден. Хората на Луната живееха на двойки и умираха на двойки.

Нощта щеше да трае още само два земни дни. Фоулер и Макинтош вече започнаха все по-често да мислят за връщането си — не с тъга или мъка, а като за нещо напълно възможно, постижимо. И все пак това им се струваше нереално, почти неправдоподобно. По-правдоподобен им изглеждаше другият жесток изход: ракетата може да не успее да се прилуни — нали и преди се беше случвало. И макар че смътно си представяха, че след четири земни дни, вероятно, ще напуснат този мрачен сив свят, това не ги много вълнуваше.

Програмата за проучванията беше изпълнена. Фоулер и Макинтош седяха в купола и с удоволствие пиеха чай, опитвайки се да се сгреят, Фоулер се беше изтегнал на скамейката. Макинтош с чаша в ръка стоеше до прозореца, навъсено разглеждаше мрачния пейзаж и като омагьосан не можеше да откъсне от него очи.

— Дон! — раздаде се неочаквано сподавеният вик на Макинтош, глухо, сякаш нямаше време да преглътне чая.

Фоулер повдигна удивено към него очи. Той видя как Макинтош изпусна чашата и тя падна на пода, как след това Макинтош се наведе напред с цялото си тяло, като притисна ръка към прозрачната пластмаса на прозореца — целият изпънат като струна; мускулите на врата му бяха напрегнати, устата изкривена.

— Дон! Там има някакво движение — гласът му звучеше пронизително, остро, във всяка нотка се криеше страх.

С един скок Фоулер се озова при него и погледна не през прозореца, а лицето на Макинтош, вперените му, пълни с ужас очи, стиснатите зъби. Прегърна го силно и го притисна до себе си.

— Спокойно, Мак, спокойно. Това са само сенки. Няма нищо.

— Ама не, нещо се движеше там, близо до онзи хълм, малко по-вдясно. Нещо се движеше, Дон! — и Макинтош дълбоко пое въздух.

Все още притискайки го в обятията си, Фоулер погледна през прозореца. Видя само смътно очертаната в мъглата назъбена лунна повърхност. В продължение на минута той се вглеждаше в нея, вслушваше се в пресекливото дишане на Макинтош и постепенно, без да иска, се подаде на силния неудържим страх. Той отново извърна глава към Макинтош, но внезапно улови с крайчето на окото си някакво слабо движение в пейзажа. Пусна ръце и бързо се озърна. В този момент Макинтош отново извика:

— Ето, ето го пак, ето движи се!

Двамата, дишайки тежко и често, се притиснаха към прозореца. Цяла минута стояха така, с напрегнати до крайност мускули, като с мъка поемаха въздух. Потта от челата им се стичаше по лицето и шията.

Изведнъж те видяха всичко съвсем ясно. На около сто ярда от прозореца бликна съвсем мъничък фонтан от лунен прах с нажежена до червено основа, после замря също така бързо, както се и появи.

— Какво е това? — с мъка процеди Фоулер.

— Не знам.

Гледаха. Нервите им бяха така напрегнати, че и двамата трепереха. Сега се изви втори фонтан, по-висок от първия, по-далеч и по-вдясно. Те все гледаха. Още един, но по-малък, доста по-наблизо — плътната бяла основа за миг пламна с тъмночервени огънчета и загасна.

— Комбинезоните! — Фоулер почти се задъхваше. — По-бързо обличай комбинезона.

Той се извърна и се спусна към закачалката. Макинтош след него.

— Радиото в изправност ли е? — попита Макинтош.

— Ще проверим.

Затекоха се назад към прозореца. Навън, както изглеждаше, всичко бе стихнало. Изминаха не по-малко от шест минути, преди Фоулер и Макинтош да видят отново още един от прахообразните фонтани.

— Ти разбираш ли нещо? — запита Макинтош.

— Не — отвърна Фоулер. — Да погледнем през другите прозорци.

Приблжиха се към другите два прозореца на купола.

— Виждаш ли нещо?

— Нищо. Само този ужасяващ пейзаж. Струва ми се, че всичко се случи при... Чакай, ето още един. Точно отпред. Бих могъл...

— Аз също виждам един — прекъсна го Фоулер. — Те са навсякъде около нас. Трябва да повикаме Земята.

Спуснаха се към радиоапарата. Почти веднага се чу глас, който все се усилваше. „Полярна станция номер едно вика лунната станция.“ — гласът непрестанно повтаряше тези думи.

Макинтош долепи микрофона до шлема си и каза: „Лунната станция вика полярната станция номер едно. Ние ви чуваме. Минавам на приемане.“

„Слава богу! — отвърна гласът. — Слушайте. Може да ви настигне метеорният поток Леониди. Потърсете прикритие — пещера или навес, — не стойте на открито. Повтарям...“

При думите „метеорен поток“ Макинтош стремително се обърна към Фоулер, спусна се към него и двамата се спогледаха през лицевите филтри. Усмивка озари лицата им, сега те узнаха най-последно, какво собствено става.

Макинтош отново долепи микрофона до шлема си и отговори: „Той вече ни настигна. Тук няма нито пещера, нито друго прикритие в радиус от четиридесет мили. Колко време, по вашите сведения, ще продължава този поток...“

В този миг се раздаде оглушителен взрив, блясна ослепителен огън, нещо тежко притисна комбинезоните им и сякаш полепна по тях. Фоулер и Макинтош напразно се мъчеха да се справят с обвилата ги мека маса. Макинтош беше изтървал микрофона и безпомощно махаше ръце. Фоулер, коленичил, правеше отчаяни усилия да смъкне от себе си отвратителната маса. Двамата се бореха слепешката — меката, душеща ги маса ги беше потопила в пълен мрак.

Внезапно Макинтош почувствува как нещо го сграбчи за глезена и яростно ритна с крак. Усети как кракът му се удари в някакъв твърд предмет, който се търколи от неговия удар, после отново се върна и го повали на пода. Ръцете му бяха затънали в отвратителното вещество, но той се мъчеше да отхвърли твърдия предмет. Изведнъж напипа през мекия слой познатите очертания на шлема и разбра, че се е сражавал с Фоулер.

— Мак, това съм аз. Куполът е пробит и се е срутил върху вас. Ти чуваш ли ме?

— Да — отговори Макинтош, поемайки въздух с уста. — Но аз не разбирам какво става. Ти цял ли си?

— Да. Трябва да се измъкнем оттук. Нека се движим близо един до друг, докато намерим въздушната камера. Да вървим!

Те запълзяха един до друг, разгребвайки пред себе си тежките блокове от оловната пластмаса. Когато се натъкнаха на чертожната

маса, разбраха накъде да се движат по-нататък. През безполезната вече въздушна камера изпълзяха навън и погледнаха купола.

Тежко чувство на обреченост сви сърцата им. Те бяха така самотни в този вкаменен, човеконенавистен свят. Двамата стояха ръка за ръка със смъртта.

Макинтош въздъхна дълбоко. Погледът му попадна на антената.

— Ще извикаме Земята и ще съобщим какво ни се случи — каза той. — Ние разговаряхме с тях в момента, когато стана катастрофата.

Фоулер мълчаливо тръгна след него към сандъка, който стоеше до шейната, и гледаше как Макинтош извади от там запасния микрофон и приемник.

„Лунната станция вика космическата станция. Минавам на приемане.“

След пет секунди се зачу глас.

„Полярната станция вика лунната станция. Какво се случи? Живи ли сте?“

„Да. Метеор проби купола. Ние се измъкнахме от него. Минавам на приемане.“

Изминаха повече от пет секунди, преди отново да се чуе гласът, спокоен, но по-напрегнат.

„Ще можете ли да го поправите?“

„Трудно е да се каже. Ще разгледаме разрушенията и скоро ще ви извикаме пак.“

Повредата беше доста голяма, но те знаеха, че не могат да очакват помощ. Когато се свързаха отново със Земята и съобщиха, че ще могат сами да поправят купола, по гласа на радиста разбраха каква радост предизвика тази вест.

— А какво става с метеоритите? — попита той.

Фоулер и Макинтош се заоглеждаха — те бяха съвсем забравили за метеоритите. На фона на сивите и черни сенки ясно се открояваха струйки лунен прах.

— Все още падат — каза Фоулер. — По-късно ще ви извикаме пак.

Те седнаха на развалините. Цялата страна преживяваше катастрофата заедно с тях. Всички се безпокояха за двамата души там на Луната, така самотни всред купчината развалини, под дъжда от невидими космически метеорити, падащи с невероятна скорост.

Така седяха, тихо и безмълвно. Най-лекото докосване на космическо камъче, даже само по ръката или крака — и човешкият живот би угаснал. Сърцата им биеха силно, бързо, както безумец бие барабан.

— Мак!

— Да?

— Защо седим тук? Защо не поправяме купола?

— А ако отново го улучи?

— Да, но те могат да попаднат в него независимо от това дали е разрушен или цял. Поне да запустим тези дупки. Тогава ще ни бъде по-леко при второ попадение.

Макинтош се надигна. Фоулер също стана. Изведнъж той видя как на лявото рамо на Макинтош пламна ярка огнена точка, Фоулер се хвърли към него и притисна ръка върху мястото, където видя искрата. С тежестта на тялото си той повали Макинтош, притисна се към него, без да сменя ръка от рамото му.

— Мак — произнесе Фоулер, — чуваш ли ме?

— Прекрасно те чувам. Какво има? Изплаши ме до смърт.

— В теб попадна метеор. В лявото ти рамо. Комбинезонът ти навярно е пробит. Аз държа ръката си на мястото.

— Нищо не съм почувствувал, Дон. Не може да има дупка, иначе бих усетил как излиза въздухът. Погледни.

Фоулер, без да сваля ръка от рамото на Макинтош, запали електрическото си фенерче. Отначало нищо не забеляза, после видя на блестящата повърхност на комбинезона съвсем мъничко петънце, по-малко от главичката на карфица.

— Изглежда, метеорът е бил по-малък и от песъчинка. Никаква повреда.

— Прекрасно. А сега на работа!

След като свършиха поправката, двамата отново се огледаха наоколо. Дълго и напрегнато се вглеждаха в лунния пейзаж. Вече никъде не се виждаха всяващите ужас фонтани. Потокът от метеори беше престанал.

Сега куполът беше така здрав както и преди. Макинтош провери клапата на въздушния балон и пусна въздуха. Фоулер отвори вентила и

куполът започна да се пълни с въздух. Те внимателно следяха няма ли да се появят контролните бели струйчици, които биха показали, че има изтичане. Нямаше струйки. След половин час куполът беше напълнен с въздух. Фоулер и Макинтош влязоха заедно през въздушната камера. Провериха измервателните прибори. Всичко беше в ред. Куполът вече беше започнал да се затопля. Скоро свалиха и комбинезоните си.

Радиоапаратът все още беше включен. Фоулер извика Земята и съобщи, че при тях всичко е благополучно. Гласът на радиста звучеше топло и дружески, той ги поздрави с успешната работа и им предаде поздравите на всички хора от Земята. Извести ги също, че корабът със смяната лети точно по разписание.

Пиха чай. Спаха дълго и неспокойно. А след това се хванаха за работа. И ето на запад нежно се посребриха върховете на планините. Изгряваше Слънцето.

Но това не ги радваше. Сега те на нищо не реагираха: нощ или ден, светлосиви или тъмносиви тонове — каква разлика?

На втория земен ден откакто изгря Слънцето, те разговаряха по радиото с приближаващия се космически кораб и се застыгаха за отлитането. Всичко почистиха, подредиха. Последната им работа беше да сварят чая и да го налят в термоса, за да го запазят топъл за тези, които щяха да ги сменят.

Облякоха комбинезоните — за последен път на Луната — и заедно излязоха от въздушната камера, за да следят как малкото пламъче на черното небе става все по-голямо и по-голямо.

Най-после корабът се прилуни. Фоулер и Макинтош, без да бързат, се отправеха към него. Отвори се страничната врата и две фигури в космически костюми се запускаха тромаво по подвижната стълба. Преди още да се огледат, Макинтош ги повика:

— Насам! Куполът е насам.

Четиримата се приближиха един към друг и шумно се ръкуваха. Фоулер каза:

— Ето купола, вижда се оттук — и посочи с ръка към постройката. — Оставили сме ви топъл чай. Местността е мъчно проходима, няколко дни бъдете предпазливи. Желая ви успех.

Отново си стиснаха ръце. Новопристигналите се запътиха към купола, а Фоулер и Макинтош се приближиха до кораба и без да се

оглеждат, се качиха на борда. Свалиха космическите си костюми, изтегнаха се на леглата и викнаха по вътрешния телефон: „О кей!“

— Ест! — отвърна пилотът от своето помещение. — Добре дошли. Пригответе се за полета.

След миг почувствуваха как бързо се увеличава скоростта. Но после тя започна да намалява и те заспаха. През по-голямата част от петдневното им пътуване те спаха.

Корабът пристигна в космическата станция, Фоулер и Макинтош се прехвърлиха в ракета за близки съобщения и бързо започнаха да се спускат към Земята.

Телевизионните камери първи уловиха кораба. Хората край телевизорите напрегнато се вглеждаха в екрана. Те с вълнение наблюдаваха как корабът се плъзна по пясъка, спря и как постепенно се разсея вдигналият се облак прах.

Най-после в средната част се разтвори врата и в нея се появиха двамата. Те се спряха на вратата. Телевизионната камера даде в едър план само лицата на Фоулер и Макинтош и цялата страна ги видя.

Сега очите им бяха други. Мрежа от ситни дълбоки бръчици в ъгълчетата на очите — двамата изглеждаха по-възрастни за годините си. Погледът им като че ли беше самовгълбен. Това беше отсъстващ поглед, неотразим, пълен с някаква дяволска мощ, макар и да принадлежеше само на човек.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1963 г.
Авторът е указан като: Т. Д. Томас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.